

Pyöräytin lasiani kevyesti ja otin siitä pitkän nuuhkaisun. ”Upea. Hedelmäinen, muttei liian makea tuoksu”, sanoin miettelikäänä hyvälle ystävälleni Annille ja lipaisin huuliani. ”Maussakaan ei ole mitään vikaa”, Anni totesi pyöriteltäänä viiniä hetken suussa. Olin tuonut mukani viinitilalta Itävallasta muutamia herkulliseksi havaitsemiani viinejä. Maistelemassamme viinissä oli hieman mustaherukkaa ja sitrasta sekä sopivan kuiva ja hapokas maku. Annia rupesin hymyilyttämään totinen ja pohtiva nuuhkimiseni ja pian tirskahtelustamme ei meinannut tulla loppua. Tähän tilaan voisin jäädä. Tähän pieneen parhaassa seurassa vietettyyn naurun, viinihiprakan ja kylläisyyden tunteeseen, jossa oltila on raukea, onnellinen ja voitokas. Tilaan, jossa terävät kulmat hioutuvat pehmeämmiksi ja jossa tulee harmaalle värille värisokeaksi. Tilaan, jossa pää on melko selvä, mutta ei riittävän selvä muistaakseen kaikkia elämän karuja realiteetteja. Havahduin ajatuksistani, kun puhelimeni soi. Löntystelin hitaasti yöpöydälläni olevan puhelimen luokse. Tuntematon numero vilkkui keskellä kahtia haljennutta näyttöä. ”Joku perhanan puhelinmyyjä varmaan taas”, totesin Annille, laitoin puhelimen äänettömälle ja palasin herkkuja notkuvan keittiön pöydän ääreen. Otin litalan omenanvihreästä mariskoolista suolakeksin ja asettelin siihen huolellisesti palan ranskalaista kuoleman hajuista, mutta niin herkullista homejuustoa, ja rypäleen. Juuri kun olin tunkemassa herkkupalaa suuhuni, tajuntaani iski salaman lailla tämä 666-loppuinen numero. Valahdin kalpeaksi ja olin tukehtua rypäleeseen. Anni heitti tuolinsa nurkkaan ja kiiruhti hakkaamaan minua avokämmenellä selkään. Pian homejuuston ja keksinpalasten vuoraama rypäle lensi kurkustani nukkamatolle. Putosin polvilleni ja aloin itkeä. ”Ei mitään hätää. Kaikki on hyvin nyt.”, Anni sanoi ja silitti päätäni. Sitten hän meni hakemaan keittiöstä rätin ja pyyhkäisi mattoa. Istuin lattialla tuijottaen maahan. Äskeinen kevyt oloni oli kadonnut jäljettömiin puhelinsoiton myötä. Tuntui kuin joku olisi heittänyt saavillisen kylmää vettä niskaani ja haukoin henkeäni. Tuijotin Annia hiljaa ja sanoin: ”Ei ole. Mikael soitti.” Mikaelin numero oli jäänyt jonnekin kestomuistiini, josta se oli pienen tokkuraisuuden takia palannut pienellä viiveellä. Muistan, kuinka olin tuijotellut Mikaelin WhatsAppia ja Facebookia ihan vain katsoakseni, milloin hän on ollut paikalla. Hänen ollessa paikalla keskustelussa, tuntui kuin hän olisi taas täällä minun kanssani, käyden sanatonta keskustelua ja olevan läsnä tässä ja juuri nyt. Totta kai yksinäisinä iltoina päädyin vanhoihin keskusteluihin myös tuijottaakseni pakahtuneena hänen kuvaansa, jossa oli tietenkin –se hymy. Silloin, kun Mikael meni naimisiin, olin poistanut hänet Facebook-kavereistani ja yhteystiedoistani puhelimesta. Pari kertaa hän oli vielä yrittänyt soittaa minulle, vaikka olin kieltänyt, ja muistan, kuinka samalla lailla pelkkä numeron näkeminen sai minut haukkomaan henkeäni. ”Voi helvetin helvetti”, Anni sanoi ja näytti todella tuimalta. Anni oli aina niin rauhallinen, empaattinen ja leppoisa, mutta silloin kun hän suuttui, se sai niskakarvat nousemaan pystyyn. Anni katseli ulos ikkunasta ja hänen katseensa oli kylmä ja silmät kapenivat viiruiksi. ”Kuinka se kehtaa häiritä sua vielä?”, hän miltei huusi ja paiskasi kädessään olleen rätin pöydälle. ”Haluutko jutella vai olla rauhassa?”, Anni kysyi pian rauhallisempaan äänensävyyn laskeuduttuaan kyykkyasentoon tasolleni lattiapintaan. Sanoin, etten ole enää kovin hyvää seuraa ja pyysin häntä lähtemään. Anni oli vielä varmistanut, että selviän varmasti enkä tee mitään typerää, ja lähti hiljaa ovesta ulos huikaten soittavansa minulle huomenna. Jäin lattialle istumaan ja tuijotin ulos kohti pimenevää iltaa. Kelmeiden katulamppujen valo näytti miltei pahemmalta kuin pimeys. Se muistutti aidon valon ja auringon puuttumisesta kelmeällä olemuksellaan ja loi pelottavia varjoja. Kelmeää ja feikkiä. Sitäkö olivat olleet myös Mikaelin tunteet minua kohtaan? Vaikka kuinka yritin olla ajattelematta, vanhat muistot palasivat väkisin mieleeni. En pystynyt unohtamaan sitä, kuinka kaksi vuotta sitten työmatkalla Budapestissä Mikael oli suudellut minua ensimmäisen kerran aamuauringon paistaessa parvekkeelle. Olin

luullut, että se tunne, jossa yksi suudelma saa unohtamaan kaiken ympärillä olevan, tuntemaan itsensä höyhenenkevyeksi ja vahvat väristykset kulkemaan koko kehoa pitkin, oli vain elokuvista ja kirjoista tuttu juttu. En pystynyt unohtamaan, kuinka sāngyssā koin niin syvāā yhteenkuuluvuutta hikisten, alastomien kehojemme painautuessa toisiaan vasten. Mielestäni ei myöskāān ole pyyhkiytynyt se, kuinka tiukka hänen kādenpuristuksensa ja katseensa oli. Hänen huumorintajunsa, ystāvällisyytensä ja koko olemuksena olivat jättäneet ikuiset muistijäljet pāāhāni. Ja voi, kuinka komea hän oli; pitkā mies sopusuhtaisella vartalolla, jyvellä leukaperällä, ruskeilla silmillā, isoilla kāsillā - niin, ja sillā upealla hymyllā varustettuna. Kipinā välillāamme oli ollut uskomatonta. Katsoin puhelintani ja huomasin siellä olevat viestit. "Ole kiltti ja soita", luki ensimmäisessä. "Meidān pitāā puhua", luki seuraavassa. Pari puhelinsoittoakin oli nākōjāān tullut. Katselin niitā ja huokasin, kunnes kuulin ovikellon soivan. Hātkāhdin ja sydāmeni tuntui hyppāāvān kurkkuun. Kampesin itseni ylös lattialta ja kāvelin hitaasti eteistā kohti. Vilkaisin punaisia silmiāni peilistā ja pyyhin silmien alta kyynelten tuhrimaa ripsivāriā. Punaisuuden ja mustan maskaramōssōn lisāksi silmiāni nāyttivāt kuivilta, vāsyleneiltā ja niin surumielisiltā. Pilke oli hāvinnyt ja tuntui kuin katsoisi kuolevan silmiin. Ei hukkuvan tai haavoittuneen, jonka silmissā paloi pakokauhu ja tahto taistella viimeiseen asti. Nāistā silmistā huokui kuolevan, sairaan vanhuksen katse. Katse, joka sanoi kuolemalle, ettā taisteluni on ohi. Olen valmis lāhtemāān. Avasin oven apposelleen auki, kuin tanssija levittāessāān kātensā ennen viimeistā kumarrusta. Olin valmis ottamaan vastaan sen kaiken, mitā vanhan puisen ulko-oven takaa tarjottiin. Siinā hān seisoι. Niin komean, mutta myōs niin pelokkaan ja aran nākōisenā. Hieroen hikisiā kāsīāān toisiaan vasten ja yrittāen muodostaa sanoja suustaan. Hänen silmissāān oli se sama katse, joka hānellā oli ollut meidān jāātyāamme kiinni rysān pāāltā Budapestissa. Kollegamme oli herānnyt huoneesta, jonka parvekkeella istuimme ja yllāttānyt kesken tunteikkaiden suudelmien. Hān oli haukkunut Mikaelin sālittāvāksi hyvāksikāyttājāksi ja kertonut, ettā arvostus hāntā kohtaan on lopullisesti menetetty. Vaikka olin muistuttanut minunkin olevan aikuinen ja tāsā mukana yhtā lailla, kollega oli vain pyōrāyttānyt silmiāān ja sylkenyt suustaan, ettā surkea pettājā Mikael oli joka tapauksessa. Heikko mies, joka ei arvosta naisia. Haukkuja ja saarnaamista kaadettiin kuin saavista pāālle ja me vain istuimme hiljaa ja tuijotimme maahan. Mikaelin katse oli jāātnyt. Silmien pinta oli kostunut ja hänen silmistāān huokui pettymys, pelko ja ahdistus hänen tuijottaessaan jonnekin tyhjyyteen. Tuijotimme molemmat toisiamme hiljaa. Rapusta sammui valo ja jāimme pimeyteen. "Voinko tulla sisāān?", Mikael sai lopuksi sanottua. Mutisin vain jotain sotkusta, mutta ilmoitin lāhtevāni vielā iltakāvelyllē ja hān voisi liittyā seuraani, jos kehtasi. Syksyn pimeys oli jo vallannut tilan, mutta ilma oli vielā lāmmiin. Kāvelimme hiljaa kohti Munkkiniemen rantaa, joka oli lyhyen kāvelymatkan pāāssā kodistani. Rantakahvilasta loistava valo ja nauru taistelivat onnistuneesti pimeyttā vastaan ja toivat hymyn huulilleni. Ihmiset nāyttivāt niin onnellisilta ja merikin oli tyyni. Se muistutti olemassaolostaan vain pienellā rauhallisella liplatuksella ja postikorttimaisella maisemalla. Astelin kahvilan vieressā olevalle mattolaiturille ja tartuin Mikaelia kādestā vetāākseni hānet mukaani. Istuuduimme laiturille vierekkāin. Otin kengāt pois ja upotin jalat veteen. Vesi oli viileāā, mutta jalkojen upottaminen veteen muistutti minua kesāstā, lapsuudesta ja yhteydestā luontoon. Se muistutti minua onnellisuudesta. Rantakahvilasta kajastuvassa valossa katsoin Mikaeliin. Hān hymyili minulle ja tunsin perhoset vatsani pohjalla. Katsoessani hāntā tarkemmin huomasin jāljen hānen silmäkulmassaan. Kokeilin sitā kādelļāni ja hān āhkāisi. Kulmakarvat olivat suttaantuneet verellā ja silmänalunen oli musta. Katsoin hāntā kysyvāsti. "Me erottiin", Mikael sanoi ja tuijotti hiljaa lainehtivaan mereen. Otin kiinni hānen kādestāān. Enāā siinā kādessā ei ollut sormusta. Kāsi oli jānnittynyt, mutta tarttui pian omaani tiukasti.

Käänsin hänen päätänsä ja katsoin syvälle silmiin. Pian niissä pelokkaissa ja aroissa silmissä näkyi se sama pilke kuin kaksi vuotta sitten. Suutelin häntä ja tunsin pakahtuvani onnesta. Ukkonen jyrähti taivaalla ja alkoi sataa kaatamalla. Rantakahvilan ihmiset juoksivat kiljuen sisään. Me emme välittäneet sateesta ja ukkosesta. Se tuntui vain kastavan meidät tähän uuteen alkuun jyrisevän ukkosen muistuttaessa järisyttävästä sähköstä välillämme. Enää ikinä en päästäisi irti.